

5

மறுமலர்ச்சி

விய - ஆவணி

MARUMALARCHCHI, :: JAFFNA.

-|30

சைகால் கழிம்பு

சோறிசிரங்கு—ஸ்நானஞ்செய்தபிறகு சிரங்குகளின் மேல் சைகால் நன்றாகத் தடவிவரவும். மேற்கொண்டு உடலில் சிரங்குகள் பரவுவதைத் தடுத்து குணப்படுத்தும்.

முகப்பரு, வேர்தரு—சிறுபிள்ளைகளுக்கு தலையில் ஏற்படும் போடுகு. நெருப்பு சுட்ட புண், சேத்துப் புண், வேனல் கட்டி, கக்கூஸ் பத்து, பித்த வெடிப்புகளுக்கு சைகால் மேல் பூசலாம்.

கோசுக்கடி, விஷப்பூச்சிக்கடி—விஷப்பூச்சி கடித்தால், ரத்தம் கேட்டு புண்ணேற்பட்டு தோந்தரவு ஏற்படலாம். அதைத் தடுக்க உடனே சைகால் கடிபட்ட இடத்தில் தடவவும்.

வேட்டுக் காயர்—காயமுண்டான இடத்தைச் சுத்தம் செய்து உடனே சைகால் மேல் பூசவும். அதிசீக்கிரம் ஆறிவரும்.

குழந்தைகள்—குழந்தைகளுக்கு வரும் கரப்பான்கள் தலை, காது, மடல்கள், கை, கால் திரேகம் முழுவதும் வந்து வாதிக்கும். இரத்தம் வர சோறிவார்கள். இப்படிப்பட்ட வியாதிகளுக்கு 'சைகால் கழிம்பு' போடவும். (சோறியாமல் இருக்க கைகளில் துணி உறை போடவேண்டும்.)

எல்லா மருந்துக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

தயாரிப்பவர்கள் :

ஜே. எம். சாலை, மதுரை.

சோல் ஏஜண்டு :

‘ஜோதி’

அன் கோ.,

213, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

முகத்துவாரம்

ஐயா, வாசகரே, கொஞ்சம் பொறுங்கள்; உள்ளே போவதில் ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? மறுமலர்ச்சியின் இந்த ஐந்தாவது இதழை உங்களுக்கே சமர்ப்பித்து விட்டோம். ஆறுதலாக—பக்கம் பக்கமாக—சவைக்கலாம்; இதைக் கேட்டுக்கொண்டு போங்கள்!

சென்ற நாலு இதழ்களையும் பார்த்துவிட்டு, ‘அச்சா! சபாஷ்!’ என்று பாராட்டினீர்களே, இந்த இதழைப் பார்த்து என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்? தமிழ்ப் பாஷை மிக இனியது; அதில் எவ்வளவும் புகழலாம் ஐயா!

ஒவ்வொரு விஷயமாக ‘அது அப்படி, இது இப்படி’ என்று எடுத்துக்காட்டிச் சவைக்கச் செய்யும் ‘நல்ல பழக்கம்’ எமக்கு இதுவரை ஏற்படாததால் எழுதியவர்களின் பெயர்களை மாத்திரம் அடுக்காக இதோ தருகிறோம்:

“சி. குலரத்தினம், க. இ. சரவணமுத்து, வரதர், வல்லிக்கண்ணன், அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., கதிசேசன், இராஜநாயகன், இசை.”

நல்லது, உள்ளே போய் டை நண்பர்கள் என்ன சொல்கிறார்களென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!

மூன்று பரிசுகள்

‘ஒரு சின்னப்பரிசுத்திட்டம் போட்டுவிட்டு அதிலே கூட ‘பிற்போடும்’ கொள்வையை அனுஷ்டிக்கிறார்களே’ என்று சில வாசகர் குறைகூற நேருமாயினும் வேறுபலரின் ‘கவனிக்கவேண்டிய வேண்டுகோளையும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

பல மாணவர்களுக்கு இப்போதுதான் விடுதலை வந்திருக்கிறதாம் ‘கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்கள்’ என்கிறார்கள் அவர்கள்.

சரி 7-9-46 வரையும் அவகாசம் கொடுக்கிறோம். 20-9-46-ல் வெளியாகும் மறுமலர்ச்சியில் பரிசுபெற்றோர் விபரமும், முதற்பரிசு பெறும் கதையும் நிச்சயம் வெளியாகும்.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி:

மறுமலர்ச்சி தான்!

இது தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனப் பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள். சிலர் மறுமலர்ச்சியாவது மண்ணுக்கட்டியாவது என்று ஏசிக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனால், உண்மையை உள்ளபடி அவதானித்துப் பார்த்தால், தமிழுக்கு மறைப்புக் காலம் ஒன்று இருந்திருக்கிறது. அக்காலத்தில், பழைய நூல்கள்-எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பெருங்காப்பியங்கள், சிறுகாப்பியங்கள், திருமுறைகள் முதலிய யாவும்—படிப்பாரற்றுப் பள்ளிகளிலும், கோவில்களிலும், பரண்களிலும் பாழடைந்து செல்லரிக்கப்பட்டிருந்தன.

இடைக்காலத்தே தோன்றிய சில வித்துவான்கள், புலவரின் மனப்போக்குடையவராய், தலைசிறந்த நூல்கள் செல்லரிக்கப்பட அவற்றை ஒம்பாது தாம் வெறுஞ் சொற்கூட்டங்களைக் கொண்ட நூல்களை இயற்றுவாராயினர். இவர்களியற்றிய கவிதைகள் உயிரற்ற உடல்கள் போல இருந்தன. உண்மைக் கவிக்கிருக்க வேண்டிய இலக்கியங்கள் துப்பரவாக இல்லாதனவாயின. இப்பாடல்களில் மருந்துக்காயினும் சமத்காரம் கிடையாது. இவ்வகையான

சி. குலரத்தினம்

பாடல்களைப் பாடிய பெரியவர் பிறவாதிருந்தாலும் பரவாயில்லை, இவர்கள்தான் நல்ல மாம்பழ விதையில் முழைத்த புளி மரங்கள். தோடை என நீர்வார்க்க நாரத்தை காய்த்த மரங்கள்.

தமிழ் மறைப்புற்றிருந்ததற்கு இன்னொரு காரணம் ஆங்கிலேயர். அவர்கள் புதிதாக வளம் பெற்ற தம் மொழியைச் செல்வாக்குறச் செய்தற் பொருட்டு அதனைத் தமிழ் நாடுகளில் தம் ஆணையுள்ள இடங்களில் உத்தியோக மொழியாக்கியதோடமையாது பிழைப்புக்கேற்ற மொழியாகவும் செய்தனர். ஆங்கிலரின் ஆணைக்குப் பணிந்த தமிழர், பணிவின் பயனாக அவரின் நாகரிகத்தைப் பின்பற்றினர். இது ஒரு உளநூற் கொள்கையுமாகும். பணிவின் பயனாக வேற்று நாகரிகம் புது நாகரிகமாகத் தோன்றவே, தம் சார்பினையும் நீத்தனர். பால் மணம் மாறுமுன்னே ஆங்கில கலாசாலைகளுக்குத் தம் பிள்ளைகளை அனுப்பினர். பாலூட்டும் போதே 'ப்பா' 'மம்மா' என அரிவரி சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

இங்ஙனமாக இம் மறைப்புத் திரையை நீக்கப் பலர் முற்பட்டனர். இவர்கள் எல்லோரும் தம்மாலியன்ற வண்ணம் உதவி செய்தனர். நாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, தியாகராசச் செட்டியார், சுந்தரம்பிள்ளை, பாரதியார், சாமிநாத ஐயர், சபாபதி நாவலர், கதிர்வேற்பிள்ளை, பொன்னம்பலம்பிள்ளை, சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் அரசன் சண்முகனார் முதலிய பெரியோர்கள் மறுமலர்ச்சிக்காகச் சலியாதுழைத்தனர்.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு துறையிலும், ஒரு துறையில் பலருமாக உழைத்தனர். மடங்களிலும், சத்திரங்களிலும், பரண்களிலும் கறையானரிக்க விடப்பட்டிருந்த ஏடுகள் யாவும் புதுக்கி எழுதப்பட்டன. ஏராளமான ஏடுகள் ஒப்புநோக்கித் திருத்தப்பட்டன. 'பாடினவன் பாட்டைக் கெடுத்தான், எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்' என்ற பிரகாரம் கெடுக்கப்பட்ட ஏடுகள், இடைச் செருகல், பாட்பேதங்கள் முதலான குற்றங்கள் நீக்கப்பட்டு அச்சிடுவிக்கப்பட்டன.

இவ்வித காலத்தை ஒரு மறுமலர்ச்சிக்காலம் எனச் சொல்லலாம். நூல்கள் அச்சிடுவதிலே தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தியாகஞ் செய்தவருள் நாவலரும், தாமோதரம்பிள்ளையும், ஐயரும் சிறந்தவராவர். இவர்கள் நூல்களைப் பதித்திராவிட்டால் இப்பிரயத்தனத்தில் வேறு ஒருவரும் முயற்சி செய்திரார்கள். ஏடு எழுதுவது, ஏடு தேடுவது முதலானவற்றிற் பார்க்க ஏடு வாசிப்பது மிகவுங் கடினமாகும். பழைய காலத்தில் எ, ஏ, க் க, கொ கோ முதலிய எழுத்துக்கள் மயக்கமாக எழுதப்பட்டன; இல்லை, மயக்கமாக வாசிக்கப்பட்டன. ஏடுகளில் குற்றுப் போடும் வழக்கம் இராமபாண மென்ற பூச்சிக்கும் கறையானுக்குமே இருந்தது. 'செல்துழைத்த துழையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத ஏடு' என்று யாரோ ஒருவர் சொன்ன ஞாபகம் உண்டு.

இன்றும் ஏட்டிலிருந்து அச்சிலேறிய சில வரிகள் மயக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. கன்மாப்பலகையில் அரங்கேற்றமா? கன்மாப் பலகையில் அரங்கேற்றமா? எனத் துணிய முடிய வில்லை. இல்லை என்றால் கன்மாப்பலகை என்று தான் துணிய வேண்டுமானாலும் சரி.

இது போன்ற கஷ்டங்கள் வரிகள் தோறும் எமக்கு ஏற்படாது செய்தவர்கள் ஏட்டினைத் திருத்தி அச்சிடுவித்த பெரியார்கள். இவ்வித தொண்டு ஒருவித மறுமலர்ச்சியேயாம்.

தமிழ் என்றால் தனிமையாக ஒரு பொருளல்ல. மனிதனுக்கு உயிர் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. அவன் சதா பெருமூச்சு விடுவதாய் முடியுமேயன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை. மனிதனுக்குக் கண் வேண்டும். மனிதன் முதுகெலும்பு இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும். உயிர் கண் முதுகெலும்பு ஆகியவற்றை இன்றியமையாதனவாகச் சொல்லுவர். அதே போலத் தமிழுக்கும் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் உண்டு.

பழைய காலத்தில் நூல்கள் முத்தமிழ் நூல்களாக இருந்தன. முத்தமிழ் விரவியிருந்தன. ஆனால் இடைக்காலத்தில் சமணரும் பௌத்தரும் தம் சமயத்திறன் தெரிவிப்பதன் பொருட்டுக் காமம் பயக்கும் எனக் கருதிய இசை நாடகப் பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு நூல்கள் செய்வாராயினர். இவர்கள் சாதாரண நூல்கள் செய்யவில்லை. இலக்கணமமைந்த காப்பியங்களே செய்து வந்தனர். காப்பியங்கள் ஏறக்குறைய முற்றும் சமண, புத்தசமய நூல்களே. இவ்வாறு இசை நாடகப் பகுதிகளை அறவே நீத்துக் காப்பியங்களை இவர்கள் செய்தமை காரணமாகப் பின்னர் நூல்கள் எழுதினோர் எல்லோரும் இசை நாடகங்களில் பயிற்சி யில்லாதவர்களானார்கள். எனவே ஆயிரமாண்டுகள் வரை இசை நாடகப் பகுதிகள் இருந்த இடந்தெரியாது மறைந்துவிட்டன.

இக்குறைகளை நீக்குவதற்கு இசைப் பகுதியில் காவடிச்சிந்து பாடிய அண்ணாமலையாரும், கோபால சிருஷ்ண பாரதியாரும், அருணாசலக் கவிராயரும், நாடகப்பகுதியில் பேராசிரியர் (மனோன் மணியம்) சுந்தரம்பிள்ளை, சூரிய நாராயண சாஸ்திரிகள் நல்லூர்கந்தர் (நாவலர் தகப்பனர்) ஆகியவர்களும் முயற்சி செய்தனர்.

இம்முயற்சிகள் மறுமலர்ச்சிக் சூரியனவே. இவ்வாறாக இசை நாடகப் பகுதிகளில் மாத்திரம் மறுமலர்ச்சி ஏற்படவில்லை; இயற்றமிழில் அளவு கடந்த முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. தெளிவான உரை நடை செய்யுளின் பம் பயக்கத்தக்கதே, பழைய உரை நடைகள், சிலப்பதிகாரத்திடையேயும், பரிமேலழகர் நக்கீரர் முதலிய பெரியோர்கள் உரையிலும் காணப்படும். இவ்வித உரைகள்

பலகாலமாக வழக்கற்றுப் போயிருந்தன. பாடிய மியற்றிய சிவ ஞான முனிவர் நடையும், வசன நடை கைவந்த வல்லாளரான நாவலர் நடையும் உரைநடைக்கே சிறப்பான நடையாகும். தமிழ் ழுணங்கு தன் அன்ன நடையினை நீத்து இவ்வுரை நடையினை உவந்தேற்று நடக்கக் கூடியதாக இவ்வுரை நடைகள் இருக்கின்றன. இந்நடை ஏற்பட்ட காலம் உண்மையில் மறுமலர்ச்சிக் காலமே.

இலக்கியங் கண்டு இலக்கண மியற்றிய ஆசிரியர் தெய்வப்பல மைத் தொல்காப்பியனார், தமக்குப் பின்வரும் நூல்களுக்கும் இலக்கணமியற்றியுள்ளார். இவ்விலக்கணங் கண்டு இலக்கிய மியற் றினாரெல்லாம், முன்னிருந்த இலக்கியங்களுக்கிணங்கவே நூல்கள் இயற்றினர். ஆனால், தொல்காப்பியனாரிலக்கணத்தின்படி இலக்கியங்கள் எட்டு வகையான நடையில் இயற்றப்படலாம். இவ் வெட்டு நடையுள் ஏழு நடையில் பழைய கவிசுள் இலக்கியங்கள் செய்தனர். எட்டாவது நடை எதிர்காலப் புலவர்களுக்கென விடப்பட்ட நடை. அந்நடைக்கு விருந்து என்று பெயர். விருந்து என்றால் புதுமை, என்பது பொருள். இந்நடையில் வரும் நூல்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியனவே.

இந்நடையில் முயற்சி செய்தவருள் சிறந்தவர் கவிச் சக்கர வர்த்தியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவர் பாடல்கள் உண்மையில் விருந்துக்கு விருந்தாய் விளங்குவன; இல்லை, விருந்துக்கு இலக்கியமாய் விளங்குவன.

பாரதியாருடைய ஒவ்வொரு கவிதையிலும் மறுமலர்ச்சியின் தோற்றம் தெரிகிறது. இன்று அவருடைய கவிதைகளைப் பின்பற்றி எண்ணற்ற பாடல்கள் தோன்றிவிட்டன. அவர் பாடியது மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் அறிகுறியே. பாரதியாரின் பாட்டுகள் மறுமலர்ச்சிப் பாட்டு மாத்திரமன்று; அன்றி விருந்துக்கு இலக்கியமாக மாத்திரம் நிற்பதன்று. ஆனால் இலக்கியத்துக்கு இருக்க வேண்டிய சொல், பொருள் ஆகிய என்புந் தோலும் உடையன. இனிமை, ஒளி, மலர்ச்சி என்ற முக்குணங்கள் உடையன. அன்றி உணர்வுடைய மாந்தரின் உள்ளத்தில் பேருவகையை உண்டு பண்ணக்கூடியதும் கவிதைக்கு உயிர்நாடியுமான 'சமத்தாரம்'

என்ற கவிதாதர்மத்துக்கு இடமளிக்கும் பேறுடையன. மன அறிவினின்றும் இறக்கப்பட்ட தூய அமிர்தம். பாரதியார் தமது உணர்வின் வழியே உலக இயற்கையினை நிறுத்திக் கொள்ளாது உலக இயற்கையின் வழியே தமதுணர்வினை நிறுத்தியவர்.

இவ்வாறாக, ஏழைகளும், பாமர ஜனங்களும் படித்தின்புறங் காலம் இக்காலம். படியாதவர்கள் கூடப் பாட்டுகளைப் பாடமாக்கிப் படியின்புறுகிறார்கள். இக்காலத்தில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் சித்திரங்கள் எழுதும் எழுத்தாளர் தொகை ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் நாடெங்கும் வாழக் கேடில்லாமல் உழைக்கின்றன. இவ்வித காலம் மறுமலர்ச்சிக் காலந்தானே!

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

"Phone: 108"

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களைக் குறைந்தசேலவில் வாசிப்பதற்கு :

● எழுதுங்கள்: 'கலைவளர்ச்சிக் கழகம்'

C/o. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
பேரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்க்கைச் சுவடு

தென்னை மரத்தினைப் பார் அதன் — உடன்
சேர்ந்து கிடக்கிற ஓலையின் — பல
சின்ன மிருக்கிற வாழினை — அதிற்
சிந்தை கணித்ததைக் கேளினி :

வாழ்க்கைப் படலமோர் தென்னையாம் — அதில்
மண்டி வளர்தளிர் மாந்தரம் — குலை
காய்த்துக் கனிவது போலவே — அவர்
காலம் முடிந்ததும் போவராம் !

மாந்தர் இறந்துபட் டாலுமே — அவர்
வாழ்க்கைச் சுவடுகள் மங்கிடா — இதைக்
காய்ந்து விழுந்தபல் ஓலையின் — அடிக்
கட்டைத் தழும்புகள் காட்டுமே !

மண்ணிற் பிறந்தபேர் எத்தனை? — அவர்
வாழ்க்கைச் சுவடுகள் எத்தனை? — வெறுந்
தண்ணீர் எழுத்தெனப் போவதில் — ஒரு
சார மிருக்குதோ சோதரா ?

வாழ்ப் பிறந்தவன் நானேன — இளம்
மார்பைத் துணிவுடன் வைத்துநீ — உள
நானைப் பயனுள தாக்குவாய் — ஒரு
நாளு மழிவணு காதடா !

தென்னை மரத்தினைப் பாரதன் — உடன்
சேர்ந்து கிடக்கிற ஓலைபோல் — உயர்
வண்ணச் சுவடுகள் ஆக்குவாய் — பிறர்
வாழத் துணைபுரி வாயெனில் !

‘நாலு போர்’ சொல்வது!

சேன்ற இதழில் நாம் கேட்டுக் கொண்டபடி ‘காதல் எது?’ என்பது பற்றி அபிப்பிராயங்கள் எழுதி அனுப்பிய எல்லா நண்பர்களுக்கும் எமது வந்தனங்கள். தெரிந்தெடுத்த மூன்று அபிப்பிராயங்களை இங்கே வெளியிடுகிறோம். (சேன்ற இதழிலேயே ஒன்று வெளியாகிவிட்டது.) இவை தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம்: அவை நம்மோடு ஒத்துப் போகிறது என்பதல்ல; அவற்றின் தனிப்பட்ட தன்மைகள்தான்!

அடுத்த இதழுக்கு ஒரு புதிய விஷயம்: தமிழில் சொந்தமாக எழுதப்பட்ட நாவல்களில் ‘சிறந்த நாவல் எது?’ ஏன்?

வாசகர்கள் எழுதியனுப்பும் அபிப்பிராயங்கள் மறுமலர்ச்சியில் அரைப் பக்கத்துக்கு மேற்படக்கூடா தென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 10-9-46 க்கு முன்பே எமக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக விஷயங்களை அனுப்பிவிட வேண்டும்.

1

காதல் என்பது ஒரு வெறும் உணர்ச்சி யென்று கூறிவிட முடியாது. அது தெய்வீகம் பொருந்தியது. காதலின் பெயரால் இயற்றப்படும் எண்ணிறந்த கொடுமைகளுக்குப் பிராயச்சித்தமாக, அவ்வுன்னத உணர்ச்சி நிலையைக் குறைத்துப் பேசுவது அழகல்ல. பெண்ணிடத்தில் ஆணும், ஆணிடத்தில் பெண்ணும் கொள்ளும் உத்தமலட்சண அன்புணர்ச்சிக்குத்தான் இச்சொல் பெரும்பாலும் பொருந்துமெனினும், ஒருவர் இன்னொருவரிடத்தில் கொள்ளும் நட்புக்கும், இறைவனிடத்தில் கொள்ளும் பக்திக்கும் நெருங்கிய தொடர்புடைய தென்பதே எனது எண்ணம்.

வெறும் தேக சம்பந்தத்தையே லட்சியமாகக் கொண்ட “காமம்” தற்போது பலரால் “காதல்” என்று எண்ணப்பட்டு இகழப்படுகின்றது. வெறுங்காமம் பொல்லாதது. காதலோ இரக்கம், அன்பு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனைவியிடத்தில் கொள்ளும் காதல், மக்களிடத்தில் வளர்ந்து, உலகிற்கே பெரும் பயனைக் கொடுக்கும் இயல்பை உடை

யது. “காதல்” என்ற சொல்லைக் கண்டவுடன் வெருளும் நம் அறிஞர்கள், ஏதோ ஏமாற்றத்துக்கு இலக்கானவர்கள் என்றுதான் இரங்கவேண்டியிருக்கிறது.

மக்கள் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்பவற்றில் பொலிந்து, தங்கள் சொந்த அரசின் கீழ் சிறப்புற்று வாழ்வு நடத்துமபோது பிறக்கும் “காதல்” சோபை அளிக்கும். மக்கள் வேறு கவிலயின்றி வாழுமிடத்துண்டாகும் “காதல்” துன்பம் போக்கும் மருந்தாகவும், வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அமிர்தமாகவும் உதவுமன்றே! அத்தகைய காதலே வேண்டும்.

கோக்குவில்,

—ரா. க.

2

பெண்ணையிருந்தாலென்ன ஆணையிருந்தாலென்ன நேர்மையாக ஒருவரிடத்தில் மாத்திரம் வைக்கும் அன்பே காதல் என்றும் மற்றவை—அதாவது பலரிடத்தில் வைக்கும் அன்பு—காதல் அல்ல என்றும் அபிப்பிராய

யப் படுகின்றனர் சிலர். எனது அபிப் பிராயம் அதற்கு முழுக்கமுழுக்கமாறா னது. ஆனால், ஒரு பெண் நம்மைக் காதலியாமல் நாம் அவளிடம் கொள் ளும் காதல், காதல் அல்ல!

நாம் ஆயிரம் பெண்களைக் காதலிக் கலாம்; அவர்களும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்களைக் காதலிக்கலாம், ஆனால் இருவருடைய மனமும் ஒன்று சேரவேண்டும். அதுதான் காதல்.

ஒருவரிடத்தில் அல்லாமல் பலரி டத்தில் கொள்ளும் காதல், காதல் அல்ல என்றும் அது வெறும் காமக் கூத்தென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

அவ்விதமாயின் ராதா கிருஷ்ண னுக்கிடையில் உண்டான காதல் கூடக் காமக்கூத்தேதான்! காத லுக்கு மூலகாரணமாக உள்ளது காமம். காமத்தின் தூண்டுதலால்தான் காதல் உண்டாகின்றது. காமத்தின் தூண்டுதல் இல்லாமல் இருவருக்கிடையில் ஓர் அன்பு ஏற்படுமாயின் அது வெறும் நட்பே! அதுவும் காதல் என்னும் பெயரை அடையாது.

ஒரு நாளும் அறியாதவளாயினும் ஒரு அழகியைக் கண்டு விட்டால் நம் மனம் அவளை விரும்புகின்றது—நாம் அவளிடம் காதல் கொள்கிறோம். அவ்விதம் அவளும் நம்மை விருப்பி னாள் ஆயின் அது காதல்தானே? இச் சையினால்—காமத்தினால்தானே கா தல் உண்டாகின்றது? காமத்தின் தூண்டுதலால் எத்தனையோ பெய ரைக் காதலித்து நாமும் அவர்களால் காதலிக்கப்பட்டால் அது காதலே! பின் எதற்காக, கண்டவர்களை யெல் லாம் காதலிப்பது காதலாகாது?

நீர்வேலி,

—'நடனம்'

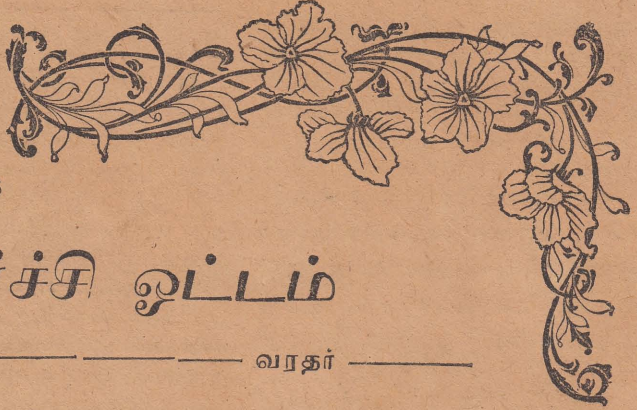
அன்பினால் உள்ளமும், காமத்தால் உடலும் ஒருங்கே கவரப்படுகின்றன. ஆனால், காதலில் காமமிருக்கின்றதே யன்றி காமத்தில் காதலில்லை. தாய், தன் பிள்ளையைக் கையிலேந்துவதா லும், மார்போடு அணைத்துக் கொள்வ தாலும், முத்தமிடுவதாலும் தானும் இன்பம் அடைந்து, பிள்ளைக்கும் இன் பம் ஊட்டுகிறாள். இதை வெறும் சர்ரசகம் என்று மட்டும் சொல்ல முடியுமா? இதைப் போலவே காமத் தினால் காதலர்கள் இன்பத்தை அடை கிறார்கள். இக்காமம் வெறும் மிருக இச்சையல்ல, அன்பால் அரண் செய் யப்பட்டது. உண்மையான நட்பும், தாயின் வாஞ்சையும், உடல் உளம் காரணமான அழகுணர்ச்சியும் ஒழுங் குடையது எதுவோ அதுதான் காதல்!

அப்படியானால், அழகற்றவர்கள் கா தலிக்கப்படுவதில்லையா? என்றொரு கேள்வி வரும். ஆனால் காதலின் அடிப்படை அன்பு என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. உடல், உளம் என்ப வற்றில் காணப்படும் அழகின் சிறுகு றைகளை அன்பு சரிசெய்து விடுகிறது. அன்பென்னும் அத்திவாரத்தில், நட்பென்னும் அழகான தளவரிசையில், அழகுணர்ச்சி என்னும் பொற்கலசத் தைத் தாங்கிநிற்கும், வாழ்க்கைக் கோ விலின் கோபுரத்தான் காதல்!

இதைவிட்டு, காதல் தெய்வீகத் தன்மையுடையது காமக் கலப்பற்றது என்று எடுத்த எடுப்பிலே எட்டாத ஒன்றாக வர்ணிக்கப்படுவது சம்பிரதா யம். அன்பு அமர நிலையை உய்விக் கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் முதலில் அது மனிதநிலையை அடைய வேண்டும். இங்ஙனமே காதல் தெய் வக் காதலாகுமுன் மனிதக் காதலாக இருக்கவேண்டும். உண்மையான காதல் அப்படித்தானிருக்கும்.

மட்டக்களப்பு,

—'சிவா'

தோடர் கதை

உணர்ச்சி ஒட்டம்

வரதர்

[முன் கதை: இரண்டு வருடங்களின் முன்பு நான் மாமா வீட்டுக்குப் போனபோது 'பார்வதி' என்ற பெண்ணை அங்கே கண்டுகாதலித்தேன். ஆயினும் அவளை விவாகம் செய்ய முடியாத நிலையில் திரும்பி வந்து விட்டேன். சில தினங்களின் பின் மறுபடியும் அங்கே போனபோது அவளுக்கு விவாகமாகி விட்டதை அறிந்தேன். அவள் உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளற வேண்டுமென்ற ஒரு விபரீத ஆவல் தோன்றிற்று. 'நான் அவளையே விவாகம் செய்ய எண்ணியிருந்ததாகவும் அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டதாகவும், அவளிடம் சொன்னேன். பாவம், அவள் நம்பிவிட்டாள்.....]

இதையெல்லாம் 'இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை' என்ற கதையாக எழுதினேன். அதைப் படித்த விட்டு, பார்வதி எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அவளைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்ற ஆவல் உதித்தது. ஆனால்—எனக்கும் விவாகமாகி விட்டது; நான் போகலாமா? 'போ! போய் அவளைப் பார்!'—என்று ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது.....]

எப்படியோ, அவளைப் போய்ப் பார்ப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டேன். 'இதுவே அவளுடைய கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்கட்டும்' என்று மனதுக்குச் சமாதானம் சொல்லி வைத்தேன்.

வெள்ளிக்கிழமை இரவு என் மனைவி பின்பக்கமாக நின்று எனது தலையை ஆசையுடன் தடவிக் கொண்டே, "நீங்கள் ஏன் இரண்டு நாட்களாக ஒரு மாதிரி யிருக்கிறீர்கள்? சார்பாடு கூடச்

சரியாகச் சார்பிடவில்லையே!" என்று ஏக்கம் கலந்த குரலில் கேட்டாள்.

என் கண்களில் நீர் துளித்து விட்டது. நல்லவேளை அவள் கவனிக்கவில்லை. நான் வேண்டுமென்றே உரக்கச் சிரித்து, அவள் கைகளைப் பிடித்து என் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு, "அப்படி ஒன்று மில்லை என்றாணி! அவசரமாக ஒரு கதை எழுதவேண்டியிருக்கிறது. கற்பனை நினைத்தவுடன் வந்துவிடுகி

றதா? இரண்டு நாளாக அநே சிந்தனைதான் மனதில்” என்றேன். அவள் நம்பிவிட்டாள். மனச்சாட்சி என்னைக் குத்திற்று.

சனிக்கிழமை பி. ப. 4 மணிக் கெல்லாம் பார்வதியைச் சந்திப்ப தற்காகப் புறப்பட்டு விட்டேன். புறப்படுமுன் கண்ணாடிக்கு முன் னை நின்று தலையை வாரிக் கொண்டிருந்த போதே, நெஞ்சு படபடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. கண்ணாடியின் முன்கை நின்று ‘நான் அழகாயிருக்கிறேனா?’ என்று மீண்டும் மீண்டும் கவனித் தேன். இரண்டு வருடங்களின் முன்பு.....அப்போதும் இதே மாதிரித்தான் இருந்தேனா? அல் லது வாலிபத்தின் கம்பீரம் இப் போது குறைந்து போய் விட்டதா?.....என் உருவம் எனக்குப் போதிய திருப்தியளித் தது. ‘பார்வதியைப் போல நான் அவ்வளவு சிவப்பாக இல்லையென் பது உண்மைதான். ஆனால், கவர்ச்சிகரமான முகவெட்டு எனக்கு அமைந்திருக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் இதயத்தைத் திருப் பி செய்யப்போதுமான அளவு இருக்கிறது. என்னைப்போன்ற ஒரு இளைஞன்தான் பார்வதி யைப் போன்ற ஒரு அழகிக்கு ஏற்றவகை இருப்பான். ஆனால், அவள் கணவன்.....? —எனது சிந்தனை மீண்டும் வேறு எங்கே யோ ஓட முனைந்தது.

குறிப்பிட்ட விலாசத்தில் பார் வதியின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன். வீட்டில் நுழையும் வரையும் பலவித சிந்தனைகள் மன தைப் பிய்த்தன. ‘அவள் எப்படி

யிருப்பாள்? என்னை எவ்விதம் வரவேற்பாள்?’—என்பவைக னைப் பற்றிப் பலவிதத்திலும் கற் பனை செய்தேன். ஒன்றும் சரியாக அமையவில்லை.

பார்வதி என்னை ‘வழிமேல் விழி வைத்து’ மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்னை வாசலில் கண்ட உடனேயே, ‘வா ருங்கள் வாருங்கள்!’ என்று குதுகலமாக வரவேற்றாள். அவ ளுடைய அழகிலோ, பொலிவி லோ கொஞ்சம் கூடக் குறை வில்லை. தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் வித்தையில் இப் போது கொஞ்சம் தேர்ச்சியடைந் திருக்கிறாளென்று தெரிந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், முன் னைவிட இப்போது மிகவும் கவர்ச்சி வாய்ந்த பெண்ணாகவே இருந்தாள்,.....அன்றைய தினம் எனக்காகவே மிகவும் கவ னமாக அலங்காரம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

உள்ளே போய் நான் ஒரு நாற் காலியில் அமர்ந்ததும், அவளும் எனக்கு எதிராக இருந்த இன் னொரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். இதைப்பற்றி நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. அவள் முகத்தைக் கவனித்தேன். அவள் மௌனமாகக் குனிந்து மேசை மேலிருந்த ஒரு பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதழ்க் கடையில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பத்திரிகையில் அவள் கவனமில் லையென்பது எனக்கு நிச்சயமா

கத் தெரியும். உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்த சிந்தனையின் ரேகைகள் முகத்தில் படர்ந்திருந்தன. அந்த முகத் தோற்றத்திலிருந்து அவள் மனப் போக்கை என்னால் எவ்விதமாகவும் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. பழைய நினைவுகளின் சாயல் ஏதாவது அவள் முகத்தில் தோன்றியிருக்குமானால், அவை இன்பகரமான நினைவுகளாகவே இருக்கும்.

சில நிமிஷங்கள் மௌனமாகவே கழிந்தன. இந்த நிலைமையை வளரவிட எனக்கு விருப்பமில்லை. அவளும் அவ்விதமே விரும்பினாள் என்று தெரிந்தது. ஏனெனில், நான் 'என்ன சொல்லலாம்' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதே, அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, "என் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

நானும் சிரித்துக் கொண்டே, "நான் எதைப் பேசுவது? நீதானே ஏதேதோ வெல்லாம் பேசவேண்டுமென்று எழுதியிருந்தாய்" என்றேன்.

"உங்களுக்குப் பேச ஒன்றுமேயில்லையா?"

"இருக்கலாம்; ஆனால்....."

"என்னிடம் பேசுவதில் வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்!"

"என் அப்படிச் சொல்கிறாய்?"

"அப்படியிருக்கும் என்று நினைத்தேன்....."

"அது தவறு!"

"உங்களுக்கு விவாகமாகி விட்டதல்லவா?"

"இரண்டு வருடத்துக்கு முந்

திய விஷயம் அது! அதனாலென்ன, உனக்குந்தான்....."

"ஆமாம். எனக்கும் விவாகமாகி விட்டது....."

"அவர் எங்கே?"

"வேலைக்குப் போயிருக்கிறார்....."

"அப்படியானால்....."

"பயப்பட வேண்டாம். அவர் திரும்பிவர இரவு பத்து மணியாவது செல்லும்" என்று சொல்லி அவள் லேசாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பிலே கலந்திருந்த சோகத்தை நான் கவனித்துக் கொண்டேன்.

"இரவு பத்து மணியா? அவ்வளவு நேரமும்?....."

"நானே ஞாயிற்றுக்கிழமை. லீவு நாள் தானே, வேண்டியளவுக்கு மத்தியானம் வரை நித்திரை கொள்ளலாம்"

"அதற்காக?"

"இன்று இரவு கொண்டாட்டந்தான்..... அவருக்கு வழக்கமாகி விட்டது!"

"பார்வதி, நீ சொல்வதுதான் உன்ன?"

அவள் கண்களில் நீர் துளித்து விட்டது. "நான் சொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!..... அவர் குடிக்கப் பழகியிருக்கிறார்!" என்றாள்.

நான் திகைத்து விட்டேன், பார்வதியின் வாழ்வுக்காக இரங்கினேன்.

"இந்தக் காலத்தில் பலருக்கு அது வழக்கமாகி விட்டது பார்வதி! அதனாலென்ன, அவர்கள் தங்கள் கௌரவத்தை இழந்து விடுவதில்லை"

பார்வதி சிரித்தாள்.

“நீங்கள் சரியாக ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் தான் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்!”

“நீ சொன்னால்தானே எனக்குத் தெரியும்”

அவள் முகத்திலிருந்த குதூகல மெல்லாம் ஒடி மறைந்து, துயரச் சிந்தனையின் ரேகைகள் படர்ந்து விட்டன.

“உங்களிடம் அதையெல்லாம் சொல்வதனால்.....”

“பலன் ஒன்றும் இல்லை யென்று நினைக்கிறாயா?”

“உண்மைதானே?”

“உண்மைதான். ஆனால், பார்வதி! ஏனோ உன் வாழ்வை அறிந்துகொள்ள என் மனம் துடிக்கிறது.”

“இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நானும் உங்களுக்கு இதையெல்லாம் சொல்லவேண்டுமென்றுதான் இருந்தேன்”

“சொல்லு!”

“.....எவ்விதம் என் வாழ்வுத் துயரை வர்ணிப்பதென்று தான் தெரியவில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், வாழ்வின் துயரப் பாதையிலே நான் கால்கடுக்க நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்... ..கா த லி ல் ஏமாற்றமடைந்தேன். அது மாத்திரமல்ல; கைப்பிடித்த கணவனிடத்திலும் ஏமாற்றந்தான்!..... என் வாழ்விலே இன்ப ஊற்றுக்கள் கானல் நீர் போலத் தூரத்திலே தெரிந்தன. அவற்றைப் பற்றிய கனவு கண்டதோடு என் இன்ப வாழ்வு முடிந்து விட்டது. மறுபடி அது திரும்பப் போவதில்லை!”

பார்வதியின் வார்த்தைகள் என் உள்ளத்திலும் தாங்கமுடியாத

துயரத்தை மூட்டி விட்டன.

“பார்வதி, உன் கணவர்.....”

“அவர். வெளியிலே மிகவும் கௌரவமான மனிதர்தான். ஆனால் வீட்டினுள்ளேதான் அவரைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.”

“அவருடைய நடத்தை.....”

“ஒன்றும் மிச்சமில்லை. குடியும், கூத்தியும்.....”

பார்வதி பேச முடியாமல் விம்மி விட்டாள். நானும் திகைத்து விட்டேன். ‘ஆகா, பார்வதியைப்போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தகைய ஒரு கணவன்தானாகிடைத்தான்?’

பார்வதி மேலும் சொன்னாள்:

“அவர் எப்படியாவது நடந்து போகட்டும். என்மீது ‘மனைவி’ என்ற அன்பாவது இருக்கக் கூடாது?.....என்னைக் கண்டால் ஏதோ அருவருப்பான ஒன்றைக் கண்டது போல இருக்கிறது அவருக்கு!.....ஒரு வேலைக் காரிக்குக் கூட கொஞ்சம் மதிப்பு இருக்கும்”

உள்ளத்திலே கொதித்து விட்ட துயர மிகுதியினால் அவள் சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தாள். நானும் மௌனமாகவே இருந்தேன். சில நிமிஷங்கள் கழித்து, “பார்வதி, உனக்கு இந்த மாகிரியான ஒரு கணவன்தான் கிடைப்பானென்று எனக்கு முன்னரே தெரிந்திருந்தால்.....”

பார்வதி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு, “தெரிந்தால் ‘உன்னை விவாகம் செய்திருப்பேன்’— என்று சொல்கிறீர்களா?”

“அப்படித்தான் நினைத்தேன்”

“வீண் பேச்சு”

“என்னை நீ நம்பவில்லையா?”

“நம்பித்தானே ஏமாந்தேன் ஒருமுறை! போதாதா?”

“என்னை நீ அறியவில்லை!”

“அறிவதனால் பலன்?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லுது? ஆனால், ஒன்றுமே சொல்லாமலிருப்பது விபரீதம்!

“பலன் ஒன்றுமில்லால் இருக்கலாம். ஆனாலும் பார்வதி! என் ஹிருதயத்தை நீ அறிந்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்”

“ஏன்?”

“இதற்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியாது”

“உங்களால் முடியாமலிருக்கலாம். ஆனால் என்னால் முடியும். நான் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு”

“நீங்கள் இரண்டு வருடங்களின் முன்பு என்னைக் காதலித்தீர்கள். ஆனால், கல்யாணம் செய்ய முடியாமலிருந்தீர்கள். இன்று இருவர் நிலைமையும் மாறிவிட்டது. ஆனாலும் உங்களால் உங்கள் காதலை மறக்க முடியவில்லை!”

நான் தலை குனிந்தேன். எந்த எண்ணம் அந்தரங்கமாக உள்ளத்திலே மறைந்து கிடந்ததோ, அந்த எண்ணத்தை அவள் பகிரங்கமாகக் கூறிவிட்டாள்!

“நான் சொன்னது சரியா?”

“இருக்கலாம் பார்வதி.....”

“இருக்கலாம் என்றால், இல்லாமலும் இருக்குமா?”

“அப்படி யென்றுதான் வைத்துக் கொள்ளேன். ஆனாலும் நான் நீதியையும் ஒழுங்கையும் மீறிவிட மாட்டேன்”

“ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் இப்படிச் சொல்லு

தன் அர்த்தம் என்ன?”

“எதற்காகக் கேட்கிறாய்?”

“எனக்குத் தெரிகிறது. நீங்கள் நீதிக்கும் ஒழுங்குக்கும் கட்டுப்பட்டவர் என்கிற போது என்னை ஏதோ தவறாக நினைக்கிறீர்கள்”

“நான் நினைக்கா விட்டாலும்.....”

“வேறு என்ன? நான் கடிதத்தில் எழுதியது சரியாகவே இருக்கிறது. நான் கடிதம் எழுதியதும், இந்தமாதிரி உங்களுடன் மனம் விட்டுப் பேசுவதும் தவறென்றே நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்”

“கொஞ்சங் கூட இதிலே தவறு இருக்காதா பார்வதி?”

“உங்களுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன். உங்கள் நிலைமையோடு என்னையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். என்போலக் கஷ்டப்படாமலிருக்கும்போதே நீங்கள்.....”

“எனக்கும் உனக்கும் வித்தியாசமில்லையா? நீ ஒரு ‘பெண்’ என்பதை மறந்து விட்டாயா?”

“பெண்ணுக்கு இதயமில்லையா? உணர்ச்சி ஒட்டத்துக்கு அவள் அகப்படாதவளா? நீங்களே இப்படிச் சொன்னால்?”

“உலகத்தின் முன்னிலையில், ஆண் பெண் உணர்ச்சிகள் சரிசமமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா?பார்வதி, உணர்ச்சியை வெளியிட்டுக் கொள்வதில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கொஞ்சங் கூட வித்தியாசமில்லையா?”

“இருக்கலாம்”

“அப்படியானால்.....”

“ஆனால், நான் உலகத்தின் முன்னிலையில் நாடகமாட வரவில்லையே.....”

நான் மௌனமானேன்.

புகழ் அரசி

வல்லிக்கண்ணன்

வானவில்லின் பகட்டு மின்னிய விதானங்கள் அழகு செய்யும் அந்த இடம் வசந்த காலத்துப் பூங்கா போல் நிகழ்ந்தது. மின்னலின் அற்புத வனப்பு, பகலோனின் பொற்கதிரால் தகதகக்கும் நீரலைகள் வெட்டி மினுக்குகிற கவர்ச்சியும் நிறைந்த அந்த அழகின் நிலையத்திலே ஒய்யாரமாகக் கொலுவீற்றிருந்தாள் புகழ் அரசி.

சாத்தகாலப் பூர்ணிமையிலே வடித்தெடுத்த பிம்பம் போன்றவள் அவள், ஏதோ ஒரு வெறியுடன் மின்னுகிற — எத்தனையோ பேர்களை வெறியராய் அடிக்கும் காந்தம் நெளிகிற — கருமணிக் கண்ணினால் அவள். அவள் சிரிப்பிலே கவிதை குலுங்கியது. அவள் தலையசைப்பில் பித்தேற்றும் பண்பு தவழ்ந்தது. அவள் முகம் ஆசை என்றும் அலைகடல். அவளது அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், அவளது அங்க அசைவுகள் ஒவ்வொன்றும், மண்ணுலகத்துப் பிறவிகளை கிறுங்கடிக்கும் மோக்லாகிரியில் ஆடும் தனி இசை. தென்னங் குருத்துப்போன்ற வெள்ளிய தேககாந்தி என்னும்படி அவள் தனித்திறமையுடன் அழகு செய்துகொண்ட, அற்புத சக்தியுடன் நெய்யப்பட்ட பூத்துகில் பூவலக வாசிகளைச் சொக்கச் செய்வது.....

அவள் புகழின் செல்வி, புகழுக்கு இருப்பிடமானவள். புகழைப் பூட்டி வைத்துப் பாதுகாப்பவள். புகழின் அரசி.

அவளது ஆலயத்தின் ஆலாட்சி மணி அடங்காது ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அவள் மாளிகையைச் சுற்றி நெளிகிற காற்று எண்ணற்றவர்களின் காதற் கீதங்களைச் சுமந்து வருகிறது. அவளது அன்புப் பிச்சைக்காக ஏங்கிக் கிடப்போர் எவ்வளவோ பேர். அவளோ தன் போதையிலே கிறுங்கிக் கிடந்தாள், காற்றைப் பருகி தனி மோன இன்பம் பெறும் சர்ப்பம் போல.

புகழுக்காக இறந்தவர்கள்... புகழ் வேண்டி செத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள்... புகழ் பெற்றுவிட்டவர்கள் — வீரர்கள், கலைஞர்கள், அரசர்கள், தலைவர்கள்.....

எவ்வளவு பேர்! எத்தனை எத்தனை ரகம்! வருகிறார்கள், போகிறார்கள்! காத்துக் கிடக்கிறார்கள், விழுந்து கும்பிடுகிறார்கள்!

அவள் புகழின் தலைவி. சபல புத்திக்காரி. கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. சிலருக்கு அவளது கண்விச்சு கிடைக்கிறது. கடைக்கண் உருக்கும் கள்ள நோக்கு சிலரை புண்ணியவாங்க ளாக்குகிறது. மாதனை மொட்டுப்போன்ற உதட்டிலே வெடிக்கும் புன்னகை சிலரை தலை கனக்க வைக்கிறது. அவளது அன்புப் பார்வை சிலரை அடிமை கொள்ளுகிறது. அவள் புகழரசி, புகழ் பரிமாறுபவள், புகழ்ப்படுபவள்.....

அவன்.....

மண்ணுலகிலே மண்ணையே நம்பி உயிர் வாழ்ந்து மண்ணை கப் போகிற ஒரு பிராணி.

என்றாலும், மற்ற மனிதர்களைவிட அவன் சிறந்தவன். அப்படி சொல்லவில்லை. அவன் உயிர்மூச்சு சிந்தனை. அவனது வாழ்வு உழைப்புதான். 'கலை' அவன். பொழுது போக்கல்ல. அவனது இதய ஒலியே அதுதான். அவன் வாழ்வது, உழைப்பது எல்லாம் அதற்காகத்தான்.

அவன் உழைத்தான், புகழுக்காக அல்ல. அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. உழைப்பிலே அவன் இன்பம் கண்டான். மனிதரிலே பெரும்பாலோர் உழைக்காமலிருக்க முடியாதே! ஆனால் அவன் உழைப்பை — வாழ்வை — கலையாக மாற்றிக்கொண்டான்.

அவனைப் பித்தன் என்றனர் பலர். பேதை என்றனர் பலர். புகழிடம் காமம் கொண்டவன் என்றார்கள் சிலர்.

அவன் மறுக்கவுமில்லை; ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. அவன் அவர்கள் பேச்சை கேட்கவேயில்லையோ! அவனுக்குத் தெரிந்தது உழைப்பும் அதில் பெற்ற இன்பமுமே.

அவனைக் கண்டு நகையாடியவர்களிலே ஒருவன் புகழைக் காதலிப்பவன். 'புகழ்... மேலும் புகழ்... மேலும்மேலும் புழும்... இன்னும் மேலேமேலே புகழ்...' என ஆசைக் கோட்டை கட்டி புகழரசிக்குக் காதற் கவி பாட ஆரம்பித்தவன். பணத்தின் கலகலநாதத்துக்கு மயங்கிவிடுவாள் புகழ் மகள் எனக் கனவு கண்டவன்.

‘புகழ் அரசி சபல புத்திக்காரி. அவள் ஒரு வேசி. பகட்டிக் குலுக்கும் அவள் இன்று இங்கிருப்பாள். நாளை அங்கிருப்பாள். மறுநாள் எங்கிருப்பாளோ! அவளிடம் ஏன் காதல்கொள்ள வேண்டும்?’ என்றான் உழைப்பாளி.

‘போடா பிழைக்கத் தெரியாப் பெரும் பித்தே! வாழ்வின் லட்சியமே புகழ்தான். அதை அடைவதே என் லட்சியம்’ என்றான் பணக்காரன். வெள்ளி நாணயங்களின் ‘கிலுகிலு’ ஓசை, கண்ணாக்காரி புகழின் செல்வியை மயக்கிவிடுமா?

அவள் பைத்தியம்போல் திரிபவள். எத்தனையோ மேதைகளின் சமாதியை நோக்கித் தன் மாலையைச் சுழற்றி வீசுவாள். செத்துக்கொண்டே உழைக்கும் மேதைகளைக் கவனியாமல், அவர்களை மரணம் எப்பொழுது தழுவும் என ஏங்கிக்கொண்டிருப்பாள். அவள் சபல புத்திக்காரி.

புகழை எண்ணி ஏங்கிய செல்வனிடம் சிந்தனையாளன் சொன்னான்: ‘புகழ் கடல் அலைகள்மாதிரி. நிலையாகவே இராது. ஏறும்; விழும். அதற்காக ஆசைப்படுவானேன்? புகழ் வருவதாயிருந்தால் தானாக வரட்டுமே!’

அவன் உழைத்தான். சுயபலத்துடன், திறமையிலும் உழைப்பிலும் நம்பிக்கை வைத்து உழைத்தான்.

பணக்காரன் பணத்தால் புகழுக்கு ஏலம் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

வானவில் ஜாலம் காட்டும் ஒய்யார மாளிகையிலே எழிற் கொலுவில் இருந்த புகழரசியின் காதிலே, காற்று ரகசியம் பேசிய எவ்வளவோ பித்தர்களின் புலம்பல்களுடன் இவர்கள் பேச்சும் ஒலித்தது. அவள் சிரித்தாள்.

எத்தனையோ பேரை மயக்கிய, எவ்வளவோபேர் கண்டு பித்துப் பிடித்துப் புலம்புகிற, பாசிமணிக் கண்களில் தனிவொளி தெறித்தது. எத்தனையோபேர் முத்தம் பதிக்கவேண்டும் எனத் துடிக்கிற, சிலருக்கு முத்தம் விதைத்த, ரோஜா முகைபோன்ற உதடுகளில் மின்மினிச் சிரிப்புப் பூத்தது. நடன ராணிபோல அவள் ஓயிலாக நெளிந்து நிமிர்ந்தாள். குறும்புசுடரிட்டது அவள் பார்வையில், சிரிப்பில், செயலில்.

அருகிலே கிடந்த பூமாலையை எடுத்து, சுழற்றி வீசினான் அழகாக மிதக்கும் பட்டம்போல, நீரில் கவர்ச்சியாய் நீந்தும்

பாம்புபோல, ஒளி கிறுக்கிச் சுழலும் மின்னல்போல வந்த மாலை,
உழைப்பவன் கழுத்திலே விழுந்தது.

அவன் திறமையில் நம்பிக்கை வைத்து, தன்னம்பிக்கையைத்
துணையாகக்கொண்டு, உழைப்பிலே இன்பம் காண்பவன். அவன்
வாழ்க்கையே ஒரு கலை.

புகழரசியின் மாலை தானாக அவன்மீது வந்து விழுந்தது.
அவன் மேலும் உழைத்தான்.

அப்பொழுதும், பணத்தை வைத்துக் குலுக்கிக்கொண்டு,
அதன் 'கின்... கிணர்' ஓசையால் புகழரசியை வசியம் செய்து
விடலாம் என நம்பியவன் 'புகழ்... மேலும் புகழ்... மேலும்
மேலும்...' என ஜபம் செய்துகொண்டுதானிருந்தான்.

கொலும்புப் பொம்மைபோல் திகழ்ந்த புகழ்ராணி சிரித்தாள்.
ஓயிலாகச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டாள். அவள் சபல புத்திக்
காரி. அவள் வேசி. அவளை யாரும் வசியம் செய்துவிட முடியாது.
ஆனால் அவள் எல்லோரையும் வசியம் செய்யவல்ல மாமாயக்காரி.

SAMUEL SONS & Co., Ltd.,

HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

T'GRAM: ECHIRON

T'PHONE: 62

Head Office :- 371, Old Moor Street,
COLOMBO.

● இரும்பு
கம்பிகள்
கேடர்கள்
சலாகைகள்
அச்சுகள், தகடுகள்	○ கட்டிடவேலைக்
குரிய பற்பல
பொருள்கள்	● பித்தளை
தகடுகள்
பூட்டுகள்
பிணைச்சல்கள்
○ நீர் இறைக்கும்
யந்திரங்கள்
குழாய்கள்
தாங்கிகள்	● நெற்குத்தும்
மா அரைக்கும்
யந்திரங்கள்
அவற்றின்பகுதிகள்	○ மைவகை
மைஎண்ணெய்
வாணிஸ்

சகாயமான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
விலை விபரங்களுக்கு எழுதவும்

சாமுவேல் சன்ஸ் & கம்பெனி லிமிடெட்

ஆஸ்பத்திரி ரோட் :: யாழ்ப்பாணம்

தந்தி : 'எச்.அயர்ன்'

போன் : 62

[மேலே குறிப்பிட்ட தலையங்கம்—யப்ப, யாப்ப, யாப்பகூ, யாப்பகூவா என்றெல்லாம் குறுகியும் வளர்ந்தும் வழங்குகின்றது. இதன் சரித்திரத்தைப் படிக்கும் போது இதன் சீரும் சிறப்பும் குறுகியும் வளர்ந்துமே வந்திருக்கின்ற தென்பகை அறிவோம். இலங்கைச் சரித்திரத்தில் இது மிக முக்கியமான இடம் பெறுகின்றது. ஏனெனில், ஒரு காலத்தில் இங்குள்ள புத்த கோயில்களுள் உலகக் கீர்த்தி வாய்ந்த புத்ததந்தம் சேமிக்கப்பட்டிருந்ததாதலின்.]

மாகோ புகையிரத வீதியிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் ஒரு காட்டுப் பாதையில் சீகிரி மலைபோன்று முகிலளாவ எழுந்து நிற்கும் முழுக்கற்பார் ஒன்றுண்டு. தூரத்தில் நின்று பார்ப்போருக்குச் சமநிலத்தில் ஒரு பெருங்கல்லை உருட்டி விட்டாற் போல் இம்மலை தோன்றும். மாகோப் பகுதியில் மலைகளுக்கே இடமில்லையாயினும் இக்கற்பார், மலை என்றழைக்கத் தகுதியுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. இதன் உச்சியில் மரங்கள் இல்லை. மிகச் சிரமத்தோடு வளர்த்த அரசமரமொன்றை அங்குள்ள புத்த பிக்கு பாதுகாத்து வருகிறார். கற்பாரைச் சுற்றிக் குகைகள் உள. அவற்றுள் அக்காலத்தில் பிக்குகள் தபசு செய்தனர் போலும். மலையில் ஏறுவதற்குப் படிகள் உள. அவ்வழியே ஏறிச் சென்றால் மேலே முதலாம் புவனேக பாகுவின் மாளிகையின் கருவூலங்கள் காணப்படும். 1287 தொடங்கிப் 10 ஆண்டுகளாக இவ்விடம், புத்த மதத்தினரார்போற்றப்பட்டமையும், இது

பெற்றிருந்த பெருமையும் சனப்பழக்கமும் எல்லாம் மனக்கண்ணுள் படம் போல் தோன்றும். அரசன் நாளோலக்கத்தில் வீற்றிருந்த அழகு என்னவாற்றிருந்ததோ! புத்த தந்தத்திற்கு நடந்த மகிமைதான் எத்தகைத்தோ!

பொலநறுவையும் தம்பதேனியும் இராசதானிகளாக இருந்த காலத்தில் யாப்பகூவாவில் இளவரசர் ஆண்டு வந்தனர். இங்குந்தே அவர்கள் இராசதந்திரம் கற்றுப்பின் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடாத்தியிருக்கின்றனர். தமிழவரசரும் மலாயரும் இதனை முறையே 1225 லும் 1227 லும் தாக்கியும் முற்றுக்கையிட்டும் பிடிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் குலசேகர பாண்டியன் 1298 வரையில் இதனைப் பிடித்துப் புத்ததந்தத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு போய்விட்டான். இப்படிப் பல புத்தங்களில் அலைபுண்ட காலத்திலே தான் இதன் உயர்நிலை குலைந்து இப்போதைய நிலை வந்தது!

இக் காலத்தில்—13-ம் நூற்
 ருண்டில்—எழுந்த ஒரு சிவால
 யத்தின் கருவூலமும் மலையின்
 அடிவாரத்தில் இருக்கின்றன.
 தென்னிந்திய சிற்பாசார முறை
 யில் செதுக்கிய கற்நூண்கள்
 நிலத்திற் சரிந்து கிடந்து இளைப்
 பாறுகின்றன. கோயிலின் மூல
 ஸ்தானம், பலிபீடம் முதலியன
 செங்கற்களால் வட்டவடிவமாகக்
 கட்டிய சுவடு தோன்றுகின்றது.
 மண்டபங்களின் வாயிற்படிகள்,
 அவற்றின் மேற்புறத்திலும் பக்
 கலிலும் நிறுத்திய சேர்வையும்
 பொருத்தமில்லாத நீண்ட தூண்
 கள், நிலத்திற் பதித்த கமலக்
 கற்கள் - இவையெல்லாம் பூர்வீக
 அழகினைப் பிரதிபிம்பிக்கின்றன.
 காலக்கொடுமையைத் தாங்கமுடி
 யாதன யாவும் அழிந்துபட்டன.
 ஏனைய நிமிர்ந்துநின்று பழை
 மையை விளக்குகின்றன.

இதுவே யாப்பகூவாவின் இப்
 போதைய நிலை.

பாலர் பகுதி—விடை.

சென்ற இதழில் வெளியான
 'வாத்தி'யாரின் கதை முடிவைப்
 பல சிறுவர்கள் சரியாக எழுதி
 அனுப்பியிருக்கிறார்கள். சந்தோ
 வும், அவர்கள் எல்லோருடைய
 பெயரையும் வெளியிட முடியாத
 தால், விடையை மாத்திரம் வெளி
 யிடுகிறோம்; 'யுக்தியுள்ள நீதிபதி
 எல்லோருடைய தலையையும் பார்த்
 தார். எல்லா வெட்டும் ஒரே மாதிரி
 யாகவும் ஒன்று மாத்திரம் அலங்
 கோலமான வெட்டாகவும் இருந்
 தது. வியாபாரி வெட்டியது அலங்
 கோலமாகவும் திருடன் வெட்டி
 யது ஒரேமாதிரியாயிருக்கவேண்
 டும். பிறகு கஷ்டமா? அலங்கோ
 லமான வெட்டு யாருடைய தலையி
 லிருந்ததோ அவனே திருடன்!

வேற்றுமை

‘கதிரேசன்’

துரை.

வெய்யில் மிகஇன்று காயுது—மிக
 வேர்வையோ வெள்ளமாய்ப் பாயுது
 செய்வ தென் ன? இங்கு வேலைகள்
 —எனச்
 செப்பி அமளியில் சாய்கிறார்.

தொழிலாளி.

வெய்யில் எறிக்குது வீட்டிலே
 —கொஞ்ச
 விறகினைச் சேர்த்திட லாமென
 கையிலே கோடரி கொண்டவன்
 —மலைக்
 காட்டிற் கயிற்றொடு போகிறான்.

துரை,

நல்ல பெருமழை பெய்யுது—குளிர்
 நடுக்கி ஒடுக்குது மாந்தரை
 இல்லிற் படுக்கையிற் கம்பளி
 —எடுத்த (து)
 ஏக்கமில் லாதவர் தூங்குறார்.

தொழிலாளி.

நல்ல பெருமழை பெய்யுது—எனை
 நாடிய ஆடுமாட் டுக்குண (வு)
 இல்லையே என்றொரு கம்பளி
 —எடுத்த (து)
 ஏகிறான் 'சாக்கு', அரி வாளுடன்.

துரை.

வேலை முடிந்தது; வீட்டிலே—பல
 வேஷங்கள் போடிடும் பெண்மயில்
 பாலின் மொழியினிற் பேசிடும்;
 —அந்தப்
 பைங்களிள் யாளுடன் கொஞ்சுறார்.

தொழிலாளி.

வேலை முடிந்தது வீட்டிலே—வந்து
 வீட்டிலு வல் செய்யும் மாதிரி
 காலையுணவினுக் கென்செய—எனக்
 கருத்தழி கின்றனன் காதலன்.

தயாக

‘இராஜநாயகன்’

இரண்டு அழகிய வெண்புறக்கள்; ஒன்று ஆண், மற்றது பெண். இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று அணைத்துக் கொண்டு ஒரு மரக்கீளையில் இருந்தன. பிறைச் சந்திரனைப் பார்த்துக் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்த அவைகள், குளிர்ந்த காற்று வீசவே இன்னும் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டன. அவற்றின் இன்ப மாளிகையை அலங்கரிக்கும் தீபங்கள் போல, மேலே நக்சத்திரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

நீண்ட நேரமென தீயின் பிறகு பெண்புற ஆண்புறவைப் பார்த்துக் கேட்டது: “ஏன் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள்?”

“என்ன சொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறாய்?”

“சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை யோ?”

“எனது உள்ளத்தில் இருந்த எல்லாவற்றையுமே உன்னிடத்தில் பாடம் ஒப்புவிப்பதுபோல ஒப்புவித்துவிட்டேனே, இனிபும் ஏதாவது இருக்கும் என்று எண்ணுகிறாயோ? சில நாட்களின் முன் நண்பனை இழந்து, மிகவும் பாரமாக இருந்த எனது உள்ளம் உன்னைக் கண்டபிறகு மிக லேசாகிவிட்டது. இப்பொழுது அது இன்பக்காற்றில் மிதந்துகொண்

டிருக்கிறது. அதனிடமிருந்து நீ எதை எதிர்பார்க்கிறாய்?”

“எதுவாயிருந்தாலும் அதை வாங்கிவைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே என்று இங்கே ஓர் உள்ளம் ஏங்கிக் கிடக்கிறதே!”

“அப்படியானால் அதோ, அந்த நக்சத்திரங்கள் சொல்லும் கதைகளை வாங்கி வைத்துக் கொள்ளேன்!”

“அவைகள் சொல்லும் கதைகளை வாங்கி வைத்துக்கொள்ள நான் தயாராயில்லை!”

“ஆனால் அந்தக் கதைகள் இன்பமானவை”

“இன்பமானவையா?”

“ஆமாம்! ‘அந்த இரண்டு புறக்களும் ஒன்றை ஒன்று அணைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கின்றன, பார்த்தாயா?’ என்று ஒரு நக்சத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. வேறொரு நக்சத்திரம், ‘அந்த மரக்கீளையில் இருப்பது ரதியும் மன்மதனுமா? அல்லது.....’ என்று தனது காதலனைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது!”

“இன்னும் ஒரு நக்சத்திரம்.....?”

“இந்த இன்பகரமான காட்சியைக் காணாமல் அறிவற்ற மனிதர்கள் வீடுகளில் அடைந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று மனித வர்க்கத்தைப் பரிசுதித்துக் கொண்டிருக்கிறது!”

“பிறகு வேறொரு நட்சத்திரம்.....?”

“ஆமாம்! வேறொரு நட்சத்திரம் ‘மண்ணுலகில் சுவர்க்க போகத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ்விரு புறக்களும் பரந்த மனம் படைத்த மகான்களின் உள்ளம்போல எவ்வளவு அமைதியாக இருக்கின்றன’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது!”

“அப்படியானால் எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள் எங்களைப் பார்த்துப் பொறுமை கொண்டு தங்களுக்குள் ஏதோ ரகசியமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றன. அப்படித்தானே?”

இதைக் கேட்டுச் சிரிக்காமல் இருக்க ஆண்புறவால் முடியவில்லை. இரண்டுமாகச் சேர்ந்து சிரித்தன, பிறகு ‘விரி’ என்று எழுந்து பறந்துபோய் விட்டன.

அடுத்த நாட் காலைபில் ஆண்புற தனது காதலியைக் கூட்டில் இருத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் உணவு தேடிவரப் புறப்பட்டது. வழியிலே கானாமற்போன தனது நண்பனைக் கண்டு “நண்பா!” என்று அழைத்தது.

நண்பனாகிய மற்றப்புற திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “நண்பா! சொளக்கியந்தானே?” என்று கேட்டது.

“சொளக்கியந்தான்; ஆனால் நீ இவ்வளவு நாளும் எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று முதற் புற கேட்டது.

மற்றப் புற சொல்லிற்று: “உன்னுடன் கடைசியாகச் சம்

பாவித்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போனேனே, அப்போது வழியிலே தானியம் இறைந்துகிடப்பதைக் கண்டு, தானியத்தை உண்ணுவதற்காக நிலத்தில் இறங்கினேன். அங்கே ஒரு வலை கிடந்ததை நான் காணவில்லை. அந்த வலையில் நன்றாகச் சிக்கிக் கொண்டேன். எங்கோ இருந்துவந்த ஒரு முரட்டு மனிதன் என்னைப் பிடித்துக் கூட்டிலடைத்துக் கொண்டு போய்தனது வீட்டிலே வைத்துத் தினமும் தானியம் தந்தான். ஆனால் கூட்டை மட்டும் திறந்து விடவில்லை. நேற்று வரையும் கூட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன்”.

“ஆனால் எவ்விதம் தப்பித்துக் கொண்டு வந்தாய்?” என்று முதல் புற கேட்டது.

“நேற்று அவன் கூட்டைத் திறந்து, தனது வீட்டு முற்றத்தில் தானியத்தை நிறைய இறைத்து, என்னை முற்றத்தில் விட்டான். கொஞ்ச நேரம் முற்றத்தில் நின்றபின்பு திடீரென்று பறந்து வந்துவிட்டேன்” என்று அந்தப் புற நண்பன்.

“அதாவது, உனது வாழ்க்கையில் ஒரு கண்டம் கழிந்து விட்டது என்று சொல்லேன்!” என்று முதல்புற சொல்லிற்று.

“ஆமாம்” என்று கூறிக் கொண்டே, “எதற்காக நீ கொஞ்சத் தானியம் சேமித்துக் கொண்டு போகிறாய்?” என்று கேட்டது மற்றப் புற.

“அடே, அதைச் சொல்ல மறந்து விட்டேன்; அது எனது காதலிக்கு!” என்று புன்னகை செய்தது முதல் புற.

“காதலிக்கா?”

ஆச்சரியத்தாலும், சந்தோஷத்தாலும், மலர்ந்த கண்களுடன் இப்படிக்கேட்டது மற்றப்புற.

“ஆம்! எனது காதலி உன்னைக் காணாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, வரண்ட பாலை வனத்தின் மத்தியிலே சோலையும், சூனையும் கிடைத்தது போலக் கிடைத்தாள்”

“பிறகு?” என்று சிறிய ஒரு வினாவைப் போட்டது புற நண்பன்.

“மனிதருள்ளே இருக்கும் சிறந்த சைதீகரின் சித்திரங்கள் எல்லாம் எனது காதலியின் கால் படத் தகுதியற்றவை! கண்களை மூடிக்கொள்ளும் சமயங்களில் எனது மனக் கண்களில் நடனமீடும் அவள், தேவருலகின் பாரிஜாதம் போன்றவள்; செளந்தர்ய தேவதை கூட அவளிடம் பிச்சை வாங்கவேண்டும்!” என்று முதல் புற பெருமை அடித்துக் கொண்டது.

சிறிது நேரத்தின் பிறகு இரண்டும் பிரிந்து போய் விட்டன.

○

மறு நாள் அதே இடத்தில் இரண்டும் சந்தித்தன. சந்தித்துச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தன.

முதல் புறவைப் பார்த்து மற்றப்புற “நண்பா! நான் உனது காதலியைப் பார்க்க விரும்புகி

றேன். அதற்கு ஒருவித தடையுமில்லையே?” என்றது.

“பார்க்க விரும்புகிறாயா? நேற்றே நீ என்னுடன் வந்து பார்த்திருக்கலாமே! பரவாயில்லை, வா” என்று அதை அழைத்துக் கொண்டு தனது கூட்டை அடைந்தது.

தன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன் காதலியை நண்பனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

சிறிது நேரம் மூன்றுமாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தன. பிறகு கொஞ்சத் தூரம் சுற்றிவரலாமென்று புறப்பட்டன.

சிறந்த சிந்தனையாளரின் கற்பனை போல அவை மூன்றும் மிக உயரத்தில் பறந்து சென்றன. வழியிலே மிகவும் அழகாகக் காணப்பட்ட ஒரு சோளக் கொல்லையில் இறங்க வேண்டும் என்று பெண்புற விரும்பிற்று. அதன் காதலனும் அதற்குச் சம்மதித்தது. ஆகவே மூன்று புறக்களும் அச்சோளக் கொல்லையில் இறங்கின. ‘குறு குறு’ என்று வட்டமீடும் கண்களைத் திருப்பி அவை நாற்புறமும் பார்த்தன. வெற்றிடமாக இருந்த ஓரிடத்தில் அதிக தானியம் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு, அந்த ஜோடிப்புறக்கள் அங்கே போக விரும்பின.

ஆனால் அவற்றின் நண்பன் அவற்றை அங்கே போக விடவில்லை. அது, “நண்பா! அங்கே தானியம் கிடக்கிறது என்று எண்ணுகிறாய். ஆனால் அங்கே உண்மையில் இருப்பது எங்களைச் சிக்

கவைக்கும் வலை. தானியம் இறைத்திருப்பது எங்களைச் சிக்க வைக்க ஒரு சூழ்ச்சி” என்று கூறிற்று.

“அங்கே இருப்பது வலையா? அதிலே நாங்கள் சிக்கிக் கொள்வோம் என்று சொல்லுகிறாய்? அதையும் தான் ஒருமுறை பார்த்துவிடுவோமே!” என்று அலக்ஷியம் நிறைந்த குரலில் கூறிற்று, காதலன்.

“உனக்கு இதிலே அனுபவம் இல்லை. உன்னைப் போல எண்ணித்தான் நானும் வலையிற் சிக்கினேன். அங்கே இருப்பது தானியமல்ல, சூழ்ச்சி நிறைந்த வலை என்பதை நிதானி” என்று நண்பன் தடுத்தது.

பெண்புற தன் காதலனையும், நண்பனையும் மாறி மாறிப் பார்த்ததே தவிர வேறொன்றும் பேசவில்லை.

“வலையிருந்தால் என்ன, நிறையத் தானியத்தைக் கண்டபின் அதைவிட்டுப் போக மனம் வருகிறதா?” என்று ஆண்புற அனுபவமில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லிற்று.

நண்பன், “வாஸ்தவந்தான்! ஆனால் வலையிலே சிக்கி, ஒரு முரட்டு மனிதனால் சிற்றையில் அடைபடவேண்டி நேரிடுமே!” என்றது.

ஆண்புற ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. கட்டாயம் போயே தீரவேண்டும் என்று பிடிவாதஞ் செய்தது.

கடைசியில் நண்பனாகிய புறநப் புற “நண்பா! அப்படியானால் நீங்கள் இங்கேயே இருந்து கொள்ளுங்கள்; நான் அருகில் சென்று வலை இருக்கிறதா என்று அறிந்து வருகிறேன்!” என்றது.

ஆண்புறவும் அதற்குச் சம்மதித்தது. ஆனால் ஒரு சூணத்தன் அதன் உள்ளம் துடித்தது.

தானியத்தை நோக்கிப் போன புற எவ்விதமோ அங்கிருந்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டது. திடீரென்று எங்கோ இருந்து ஒடிவந்த ஒரு மனிதன் அதைப் பிடித்து ஒரு கூட்டிலே அடைத்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தான்.

இதைக் கண்ட அந்த ஜோடிப் புறக்கள் “வலையிருக்கிறதென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தும் எங்களைக் காப்பாற்ற அதிலே போய் மாட்டிக் கொண்டானே!” என்று உள்ளம் பதைத்தன. தங்கள் நண்பனைக் கூட்டிலடைத்துக் கொண்டுபோகும் அந்த மனிதனைப் பின் தொடர்ந்து பறந்து வந்தன.

சிறைப்பட்ட புற, சாதிக்க முடியாதவற்றைச் சாதித்து விட்ட லக்ஷ்ய வாதியைப் போலவும், மகத்தான தியாகத்தைச் செய்த தியாக புறவுனைப் போலவும் கம்பீரமாகத் தலையை நிமிர்த்தி அந்த ஜோடிப் புறக்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தது!

வாழ்க்கையில் என்றமே காணாத இன்ப வெள்ளம் அதனது உள்ளத்திலே கரைபுரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது!

வசந்தகோகிலம்

“இசை”

சங்கீத உலகிலும், சினிமா உலகிலும் எம். எஸ். சுப்புலட்சுமியைப் பின்பற்றிக்கொண்டே வரும் ஸ்ரீமதி வசந்தகோகிலம் இலவச உதவி நிதிக் கச்சேரிகள் செய்வதிலும் அப்படியே செய்தாரென்றால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றுமில்லை.

கோகில கானமும், வசந்தகோகிலமும் பிறப்பியல்பாகவோ அல்லது பண்பாட்டினாலோ சில அபூர்வ சாரீர சம்பத்துக்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். பாம்பின் நெளிவும், மீனின் புரட்சியும், வீணையின் கொஞ்சதலும், குயிலின் சோக கீதமும் — இன்னும் என்னென்னவோ கற்பனைக் கெட்டாத இனிமைகளை அவர்களுடைய கண்டம் வழங்குகின்றது.

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி இதில் ஒரு தனி இடம் பெறுகிறார். இந்தச் சிறப்பியல்புகள் வேறு யாரும் பின்பற்றிக் கொள்ள முடியாத வகையில் ஒரு தனிப் பண்பாக அவரிடம் அமைந்து விட்டன. வசந்தகோகிலம் ஒருவராலேதான் இவ்வளவு வெற்றிகரமாக அவரைப் பின்பற்ற முடிகிறது. இதனால் அவருக்குப் பெருமையே தவிர குறைவு ஒன்றுமில்லை.

31-ந் திகதி யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல் லூரியில் நடைபெற்ற 2 $\frac{3}{4}$ மணி நேரக் கச்சேரி வசந்தகோகிலத்துக்குரிய இந்தப் பெருமையை இன்னும் எவ்வளவோ மேலே உயர்த்தி வைத்திருக்கிறது. பெரும்பகுதியும் இன்பத் தமிழ் இசையாகவே பிரவகித்த அவருடைய தெளிந்த கீர் ஊற்றுப் போன்ற சுகமான கான வெள்ளத்தை ஏறக்குறைய 3 மணி நேரம்வரை சபை கற்க்கிலே போல அமர்ந்திருந்து அனுபவித்ததே இதற்குப் போதுமான அத்தாட்சியாகும்.

வசந்தகோகிலம் அன்று பாடிய கல்யாணியிலும், காம்போதியிலும், சொக்கும் தமிழ்ப் பதங்களிலும், (மதுர)கான வித்தைகளிலும் கூடியிருந்த அத்தனை பேர்களும் மெய்மறந்து போய் விட்டார்கள்.

எளிய இனிய கலையின் மகோந்த சக்தியை அன்று பிரத்தியட்சமாகப் பார்க்க முடிந்தது. தமிழ் இசையும் மறுமலர்ச்சியடைந்து வருகிறது!

பாப்பா மலர்

● தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் வேகமாக முன்னேறி வரும் சிறந்த பத்திரிகை. சிறுவர் சிறுமிகள் அவசியம் படிக்கவேண்டிய கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலியவை அடங்கியது. லாபத்தைக் கருதாது லட்சியத்துக்காக உழைக்கும் சிறந்த பத்திரிகை. விலை 20 சதம். வருடசந்தா : ரூபா 2-50.

தமிழ் முரசு

● அரசியல் அறிஞர் சிவஞான கிராமணியாரின் அரும்பெரும் முயற்சியால் வெளிவரும் சிறந்த தமிழ் இலக்கிய வெளியீடு. தமிழ் நாட்டின் சிறந்த அறிஞர்களின் கட்டுரைகளுடன் கூடியது. தமிழர்கள் அனைவரும் அவசியம் படிக்கவேண்டிய புத்தகம், தனிப்பிரதி 30 சதம். வருட சந்தா : ரூபா 3-00.

தென்றல்

● இனிய கதைகள், அரிய கட்டுரைகள், அற்புதமான கவிதைகள் நிறைந்தது. தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் சிறந்த கற்பனைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது. எழுதுபவர்கள்: கொத்தமங்கலம் சுப்பு, 'சூயிலன்', கே. ஸ்ரீ., நாரணதுரைக்கண்ணன், பி. எம். கண்ணன் முதலியோர். தனிப்பிரதி 50 சதம். வருட சந்தா ரூபா 6-00.

எங்களிடம் எல்லாவிதமான சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்களும் மிகவும் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும். சிங்களப் புத்தகங்களும் கிடைக்கும். வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கமிஷன். விபரங்களுக்கு :

'சிங்ஸ்லி' ஸ்டோர்ஸ்

நியூஸ் ஏஜன்ட்ஸ்,

207-A, பார்பர் தெரு, கொழும்பு.

Publisher: K. S Natarajan.
Printed at Sri Parwathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.